

for, at, naar disse Lovregler, som her ere bragte i Forslag, blive indførte, vil det ikke komme til at høre til Sjældenhederne, thi medens en Part nu i at sætte et Dokument over Styr kun har den Interesse, at han derved kan forhale Sagen, saa vil han i at sætte Domsakten over Styr kunne have den Interesse, at han overhovedet faar Sagen udsat til evig Tid, fordi Underdommens Prøvelse bliver umuliggjort. Det kan være meget godt at sige: Ja, Ulykker kunne ogsaa ske nu, Retsarkiver kunne brænde. Ja, det kunne de naturligvis, men jeg vil dog gerne spørge, hvornaar det sidste Retsarkiv brændte, hvornaar det som Følge deraf skete, at Sager ikke kunde komme frem til Prøvelse for overordnet Instans. At et Retsarkiv brænder, er jo Gud ske Lov noget, der, i alt Fald her i Landet, er overordentlig sjældent, og for at den Ulykke, vi her tale om, kunde indtræde, maatte der jo tillige ske det, at der netop blandt de brændte Akter var Dokumenter i en Sag, som var paadømt, men under Beskrivelse til Appel til Overretten. Jeg tror ikke, det er sket nogen Sinds.

Det kan ogsaa være meget godt at sige, saaledes som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) sagde, at nu om Stunder er det ikke saa slemt at skulle fremlægge Genparter, thi man har jo Skrivemaskiner. Ja, det ærede Medlem har altsaa en Skrivemaskine og har saaledes meget let ved paa en og samme Tid at tage 2 Eksemplarer af de Indlæg, han affatter. Men efter min Erfaring er der ganske overordentlig mange Sagførere, der ikke have nogen Skrivemaskine, og der kan maaske være dem, der aldrig i deres Liv ønske at eje et saadant Instrument. Men dertil kommer jo ogsaa de selvprocederende Parter, som der ikke er saa faa af, og om hvilke man dog ikke i al Almindelighed kan forudsætte, at de ere i Besiddelse af Skrivemaskiner. Denne Henvisning til Skrivemaskiner forekommer mig ikke at have nogen som helst reel Betydning, medmindre det ærede Medlem vil foreslaa en Tilføjelse til Paragraffen om, at alle Folk skulle anskaffe Skrivemaskiner, (Oct. Hansen: Sagførere!) eller dog alle Sagførere. Men saa bliver det en Lov om Skrivemaskiner og egentlig ikke en Lov om Aktsbeskrivelse. Men først da kan man sige, at det er en let Sag at fremlægge 2 Eksemplarer af alt, hvad man procederer. Saaledes som Forholdet er i Øjeblikket, er det derimod ikke nogen let Sag, og det glæder mig at høre, at det ærede Medlem, som nys satte sig, er enig med mig i, at det vil være at

gaa over Aaen for at hente Vand, hvis man for at spare Skriveri i det mindre Antal Sager, som appelleres, vilde paalægge alle Sagførere og Parter i alle Sager uden Undtagelse at fremlægge Genparter af deres Indlæg.

Jeg beklager meget, at, saa vidt jeg mindes, begge de ærede Forslagsstillere have fundet den Tanke impraktikabel, som jeg fremsatte om at lade Akterne gaa fra Retskontor til Retskontor. Det forekommer mig, at der er ikke saa lidt af en brugbar Løsning deri. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) sagde, at naar Parterne skulde være henviste til selv enten at gaa op og afskrive Akten eller at tage Udskrift af den, naar den laa paa den overordnede Rets Kontor, kunde de akkurat lige saa godt bestille den ved den underordnede Rets Kontor. Jeg forstaar egentlig ikke dette, naar det ærede Medlem samtidig paastaar, at Underretsproceduren i de allerfleste Tilfælde slet ikke betyder noget, at det er noget, som man i Grunden godt kan lade være at tage sig af, godt kan lade være med at læse. Det, at mit Forslag skulde medføre det samme Skriveri i alle Tilfælde, synes mig at vise, at der netop ved Appel af civile Sager lægges en meget betydelig Vægt paa, hvad der er fremkommet for Underretten gennem Indlægene, og jeg kan ikke paa nogen Maade være enig med den sidste ærede Taler, naar han mente, at man kunde slaa sig til Taals med i Stedet for Indlægene at have selve Underretsdommen og særlig den Fremstilling af Procedurens Gang, som, efter hvad han sagde, findes i enhver velskreven Underretsdom. Nu skal jeg vilig erkende, at der er mange velskrevne Underretsdomme, men der findes ogsaa Underretsdomme, som ere mindre velskrevne. Men selv med Hensyn til velskrevne Underretsdomme, hvor en saadan Fremstilling findes, er der efter min Erfaring meget hyppig hos den appellerende Part en i høj Grad afvigende Mening om, hvorvidt Underretsdommeren i sin Fremstilling af, hvad der er fremført fra de forskellige Sider, har været udtømmende og korrekt. Hvis virkelig det ærede Medlem havde Ret i den Betragtning, at man nok i Nødstilfælde kunde nøjes med Udskrift af en Underretsdom, ved jeg ikke, hvorfor de ærede Medlemmer ikke have foreslaaet, at man i alle Tilfælde i den overordnede Instans skal kunne procedere uden nogen Akt, alene paa Grundlag af en Udskrift af Underretsdommen. Er det det ærede Medlems Betragtning, at man efter